

מרגש: הנב' רחל הבר תחיה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המעש

[8]

דין תורה שלא מעלה דין הדין

בסדר. גם הוא עבר את זה ויש חיים אחרי ההשתלה. בתוך הפחד הנורא צלצל פתאום הטלפון. "מדבר אברהם רביץ", אמר הקול מעבר לקו. "אתם עומדים עכשו לפניהם השם כיוטר בחיים שלכם. אחריו יתחילו לכם חיים חדשים. תיכנסו לחדר הניתוח בשמחה, לא דברים מפחידים יקרו לכם שם, דברים ממשיכים!". לאחר ששיסים הרב רביץ את דבריו הוא העביר את השופורת לאשתו אbigiel. היא, שעמדה מן הצד בהשתלה של בעלה, הייתה היחידה שיכלה להבין באמות מה עובר עלי. היא הקשיבה לפחד שלי, הרגינה את כל החששות וסיפרה על היום שאחרי. הרגנית מעבר לשופורת את היד המلطפת שלה, ידעתה שהלב שלה איתני, ואחרי שיחה לא ארוכה גם נרגעתי.

הרב רביץ והרבנית אbigiel, לעולם אכן להם תודה על שהיו בשביili במקומות שאיש לא יכול היה להיות בו.

*

כעת, כאשר ישבנו מול הפילוט של החלום שלנו וביקשנו דמות שנוכל לחייב, גם אם רק חלקית, על הרב רביץ ואשתו מול עיננו והוא לנו מודל לחיקוי.

אבל לא רק מודל, גם בפועל הם היו אותנו שם, לאורך הדרכ. ועל מה שקרה לאחר מכן, בזעם הפעם הבאה.

אנשים אמיצים באמצעות בדרכן

הוא תרם, הרב יוסף. מהר ובשמחה הוא תרם, וכעת מונה המשפחה שם שלושה דורות של אנשים גדולים וחד כליתים. סבא, אבא וננד. כמו שאמר בזמנו בעלי - יותר ממה שמנגשת התמורה, מרגש לחשוב באיזו שמחה הילך האב לתהום כליה לאביו, שם לא היה עוזה את זה בשמחה ולא היה מברך על התמורה כל חייו, לא היה הבן מבקש לתהום כליה.

כל כך נכון.

לא ידעו איך והאם תשפייע להם התמורה על החיים.

ובכל זאת כל אחד מהילדים רצה לזכות ולתרום את הכליה שלו לאביו. הבכור טען שלו זכות הבכורה על התמורה, האמצעי טען שהוא הכי רוצה, הקטנה אמרה שהיא הכי מתאימה, וכך טען כל אחד את טענתו ולא הסכים לו יותר על התמורה שלו.

מה עושים יהודים טובים כאשר מתגלה ביניהם וויכוח? פונים לדין תורה.

כן, גם ילדיו של הרב רביץ פנו לדין תורה בבקשת לבקר מי מהם זיכה לתרום את הכליה לאביהם. דין התורה נערך בביתו של מרן הגראי"ש אלישיב זצוק"ל, ומラン זצוק"ל הורה לעשوت הגרלה. תיכף ומיד נכתבו שמות הילדים, הוכנסו לתוך כובע וילד קטן נקרא למקום והוציא פתקית.

שמו של הבכור נכתב על הפטק. אבל לא משנה לנו מי באמות זכה לתרום, משנה רק לראות מהי מרכיבם של ילדים. אהה, מי עם ישראל!

*

אני לא יכולה לשכוח את יום שני ההוא. היום שלפני ההשתלה. ישבתי אז בבית, חיוורת וمفוחדת, ולא ידעת מה לעשות עם עצמי. לא ידעת מהי המשמעות של יום המחר. מה יהיה? מה זה הניתוח הזה? איך יראו החיים אחר כך? לא היה איש שישב שם לידיו, יניח יד על הכתף ורक ירגיע אותה, יבטיח לי שהכל

שבט תשס"ט לאחר שקיבלו את ההחלטה לקום ולהוציא את מטופלי הדיאליה מן החדר הגדול בעל הקורסאות הכהולות מצאנו את עצמנו מגשימים באפילה.

בדרכ כלל, כאשר אדם קם ומקים ארגון יש לו מקרו הראה. עומדת מול עיניו פלטפורמה כלשיי אותה הוא רוצה לחייב בוראיציה כזו או אחרת, אצלנו לא היה דבר כזה. אנחנו להקים דבר חדש. מקום של יש מאין. ארגון שאף אחד לא פתח מעולם, ולא רק שאף אחד לא פתח, איש גם אינו מבין את הקונספט שלו. על ארגוני חסד אנשים שמעו, כולם מבינים בשבייל מה צריך לתרום מצריכי מזון ולמה חשוב לבקר קשיישים, אבל לתרום כליה, מי בכלל שמע על המושג הזה? זה מותר? זה לא אבר מן החי?

"כמו מה אנחנו רוצחים שהארגון הזה יהיה?", שאלנו - בעלי ואני את עצמנו. ובבת אחת ידענו. כמו שהרב אברהם רביץ זצ"ל היה בשבייל. בבת אחת היה לנו מודל - כמו שהרב רביץ היה בשבייל נהייה אנחנו עברו חולמים אחרים. נכון, אנחנו נפעלים גם כדי להשיג את הכליה ולא רק כדי להיות לצד החולים, אבל את רוח הדברים ניקח ממנה.

הרב אברהם רביץ, יוזר דגל התורה, היה גם הוא מושתל כליה.

עוד איזה מושתל כליה.

אחד הסיפורים היפים ביותר שמצאנו בעם ישראל הוא סיפור ההשתלה שלו.

כאשר הרב רביץ חלה פנו כל בני המשפחה לבדוק התאמת לתרומות כליה וכמה מהם נמצא מותאים. אנחנו מדברים על עולם שלא ידע או באיזו קלות יכול גוף האדם להסתדר עם כליה אחת בלבד. הם ידעו שאפשר לתרום,

אם דיברנו על משפחת רביץ אי אפשר שלא להתפעל מן החסד שזורם שם בגנים. לבכورو של הרב רביץ, זה שמו עליה בגורל כתורם הכליה לאביו, קוראים משה. ימים עברו, ארגון מתנת חיים קם והיה למציאות, ובבקור בהיר אחד הגיע אל החדרון הקטן בו היה המשרד שלנו אדם צער. "קוראים לי יוסי", הוא אמר. "אני נבדק של הרב רביץ, בנו של משה", הוסיף הבירה קטנה. "זאנני רוצה לתרום כליה".

